

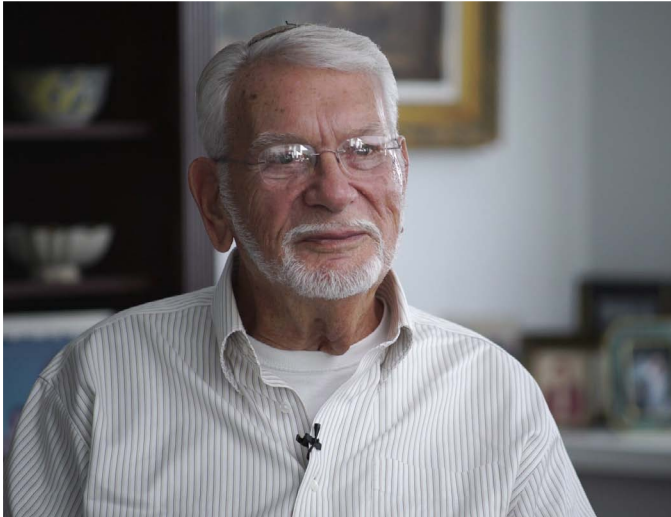
הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

אתה מסוגל להנחית את המטוס הזה?

הרב הנרי אייזקס

מאורעות שאני עומד לספר עליהם התרחשו בשנת תשי"ח (1958), כשהייתי בסך הכל בן עשרים וארבע. למדתי אז לקראת הסמכה לרבנות ב"ישיבה יוניברסיטי", שראש הישיבה שלה - הרב יוסף בער סלובייצ'יק - עודד מאוד את תלמידיו להתגייס לצבא ארצות הברית. הוא חש שארצות הברית נהגה ביחס מאוד טוב כלפי היהודים, וכי אנו מחויבים לתרום את חלקנו בהגנה על המדינה.

הוא קבע מדיניות לפיה חמישה תלמידים מכל כיתת לימודי רבנות בישיבה יוניברסיטי יחויבו להתנדב כקציני דת בצבא ארצות הברית. חמשת התלמידים נבחרו באמצעות הגרלה, וכך קרה שאני נבחרתי להיות אחד מהם. עברתי את המבדקים הגופניים, והודיעו לי שמחפשים קצין דת בחיל האוויר האמריקני, ולשם התכוננתי ללכת.

אולם, אבי הביע התנגדות למהלך. הוא סבר, כמו רבים משומרי המצוות באותם ימים, שהצבא - עם כל האווירה החילונית ששררה שם - הוא לא מקום מתאים לנערים דתיים.

הייתי במבוכה, כאשר הרב סלובייצ'יק אומר לי דבר אחד, ואבי מצד שני אומר לי דבר אחר. אך, בתלמוד נאמר, "שני כתובים המכחישים זה את זה - יבוא הכתוב השלישי ויכריע ביניהם".

החלטתי שה'כתוב השלישי' יבוא מצדו של הרבי מליובאוויטש. למה בחרתי ברבי? מפני שלוש סיבות: ראשית, שמעתי עליו סיפורים, שבכוחו לפתור בעיות סבוכות ועל כך שאפילו יהודים שאינם שומרי מצוות פונים אליו לעצה. שנית, היה לו מוניטין של אדם המחובר למציאות, כזה המסוגל להבין את העולם הכללי ולהתייחס אליו. ודבר נוסף, הוא היה אדם שאבי, שהיה

בעצמו תלמיד חכם ועורך דין פיקח שנהג לייעץ לגדולי תורה אחרים, רחש לו כבוד והערכה.

אחרי שנקבע לי תור לפגישה עם הרבי, החלטתי להביא עמי גם את אשתי לעתיד. זמן קצר קודם לכן באנו בקשרי השידוכין, ומאחר שלהחלטה שתתקבל בנושא זה תהיה השלכה גם על חייה, הרגשתי שראוי שגם היא תתלווה אלי לפגישה; אכן, היא מאוד הייתה מעוניינת לבוא.

כשהגענו למרכז חב"ד השעה הייתה אחת לפנות בוקר, ונדהמנו לראות כמה אנשים מכל הזרמים והסוגים המתינו כדי לפגוש את הרבי. הרבי היה אז איש צעיר יחסית; הוא שימש כרבי רק כשבע שנים, אך כבר יצא לו שם של אדם נבון מאוד.

כעבור זמן מה, הוכנסנו למשרדו של הרבי. דיברתי בתערובת של אנגלית ואידיש, והסברתי לרבי את המצב, תוך שאני מבקש את עצתו כיצד אפשר ליישב את המצב הסבוך הזה. אמרתי לרבי שאני רוחש כבוד רב לרב

«

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1500 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

סולובייצ'יק, וכמובן אני גם מכבד מאוד את אבי, ולכן אינני יודע מה לעשות.

"אילו היית טייס של מטוס", ענה הרבי, "הייתי אחראי לא רק על עצמך, אלא על גורלם של כל הנוסעים במטוס. אם היית מרגיש שאתה מסוגל להנחית בשלום את אותו מטוס, אזי הייתה מוטלת עליך החובה להתיישב בכסא הטייס. אך אם אינך מסוגל להנחיתו, אזי אין לך כל זכות לשבת באותו כסא. במקרה שלך, אם אתה חש שאתה מסוגל לסייע ליהודים המשרתים בחיל האוויר, הרי זה מה שאתה צריך לעשות".

שימו לב לעומק המסר של הרבי. באמצעות משל, שהיה כל כך קולע למצב, הוא הותיר את ההחלטה בידיי. הוא לא אמר לי להתגייס או לא להתגייס. הוא אמר לי שעלי לבחון את עצמי; האם יש לי את הכוחות והכישורים הדרושים כדי לשמש קצין דת בצבא? אם כן, הרי

מוטלת עלי החובה לשרת את היהודים הזקוקים לי שם. מסרתי לאבי את תוכן דבריו של הרבי, והוא הגיב, "מאחר שהרבי מסכים שתלך, הרי גם אני נותן את הסכמתו". וכך, אחרי שסיימתי את מבחני ההסמכה לרבנות, התגייסתי לחיל האוויר של צבא ארצות הברית. הוצבתי בבסיס גדול של מפציצי B-52 בעיר ליימסטון, שבמדינת מיין, שבו עבדו כעשרת אלפים איש - מתוכם רק כשבעים וחמישה היו יהודים. אולם, רבים מבין אותם יהודים החזיקו בתפקידי מפתח כקצינים וכנווטים. שימשתי קצין דת במשך שנתיים, ואחר כך קיבלתי משרת רבנות לא רחוק מהבסיס, בעיר בנגור שבמדינת מיין, תפקיד שאותו מילאתי לאורך שלושים ותשע שנים. מאחר שגרתי במרחק של כשלוש שעות נסיעה בלבד מהבסיס שבו שירתתי, התבקשתי לשוב ולהגיע פעם בחודש כדי למלא את תפקיד קצין הדת. אני סבור

הכוח לחבר באמת!
העולם זקוק לך ולתפילין שלך.
הצטרף כעת Tefillinwrapp.com

חדש! ארבעים ואחד אנשים משתפים ברגעים מעוררי השראה על הרבי מליובאוויטש, מתוך מיזם התיעוד ההיסטורי 'המפגש שלי עם הרבי'.
להזמנת: JEM.CO.IL ובחניות הספרים המובחרות

בסיוע חברי
THE JEM FOUNDATION
ואתה תצוה... להעלות נר תמיד

שבזכות העובדה שיכולתי להמשיך למלא תפקיד זה, היה לפחות קצין יהודי אחד, רופא במקצועו, שהתקרב ליהדות ובהמשך, אחרי שסיים את תקופת שירותו, אף אימץ אורח חיים מלא של תורה ומצוות. הוא התיישב עם משפחתו בקהילה שלי בעיר בנגור, שם גם הקמתי בית ספר יהודי שבו למדו ילדיו. הם היו בין הילדים הרבים להורים שאינם שומרי מצוות שלמדו בבית הספר שלנו, וכתוצאה מכך הפכו לשומרי מצוות. אני שמרתי על קשר עם חלק מאותם ילדים, והם שומרים עד היום על אורח חיים דתי והקימו משפחות לתפארת.

לכן, אני חייב לומר שאילולא הרבי, לא הייתי משרת בחיל האוויר, וכנראה לא הייתי הופך לרב בבנגור, משום שלעולם לא הייתי מגיע למדינת מיין. כמו כן, לא הייתה לי את אותה השפעה שבסופו של דבר זכיתי שתהיה לי על הקצינים היהודים ועל משפחותיהם.

כמובן, אני מייחס זאת גם לזכותו של הרב סולובייצ'יק, שדרבן את תלמידיו לשרת בצבא. אך, במקרה המסוים שלי היה זה הרבי שיישב את חילוקי הדעות בין הרב סולובייצ'יק לבין אבי, וזה חולל את השינוי הגדול בחיי.

הרב הנרי (חיים יונה) אייזקס שירת את הקהילה היהודית בבנגור, מיין, קרוב לארבעים שנה, לפני שפרש לגמלאות ועלה ארצה. הוא רואיין בחודש אלול תשע"ז (2017).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשט"ז (1956) — הרבי ביקר בקמפוסים החדשים של מחנות הקיץ 'גן ישראל' לבנים ו'קעמפ אמונה' לבנות הממוקמים באזור ההררי במדינת ניו יורק. הוא סייר ברחבי האתרים, כאשר בכל מהלך הביקור הוא נותן הצעות והדרכות. הרבי גם התוועד עם אנשי הצוות והחניכים, ואף אמר מאמר חסידות בחדר האוכל. אחרי ברכת המזון חילק "כוס של ברכה". בהמשך ערך הרבי עוד שני ביקורים דומים, ואלה היו הפעמים היחידות לכל אורך שנות נשיאותו שבהן יצא הרבי את תחומה של העיר ניו יורק.¹ ט"ז בתמוז

1 קובץ 'בנאות דשא', עמ' 20 ואילך

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org